

Л. Б. Круп'як,
к. е. н., доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу,
Західноукраїнський національний університет
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2013-6461>

DOI: 10.32702/2306-6814.2026.6.355

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В КОНТЕКСТІ РЕАГУВАННЯ НА СУЧАСНІ ВИКЛИКИ

L. Krupiak,
PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Management,
Public Government and Staff, West Ukrainian National University

DEVELOPMENT OF INNOVATIVE INFRASTRUCTURE IN THE CONTEXT OF RESPONDING TO MODERN CHALLENGES

У статті досліджено особливості інноваційної інфраструктури, що є важливим інструментом реалізації державної та регіональної інноваційної політики. Окреслено основні аспекти розвитку інноваційної інфраструктури в умовах сучасних глобальних і національних викликів, зокрема економічної нестабільності, цифрової трансформації, воєнних ризиків та обмеженості ресурсного забезпечення, що актуалізують необхідність пошуку дієвих механізмів забезпечення сталого економічного зростання на інноваційній основі. Обґрунтовано, що зазначені трансформаційні процеси зумовлюють потребу у поглибленому науковому осмисленні закономірностей функціонування та розвитку інноваційної інфраструктури як об'єкта публічного управління, а також у розробленні ефективних управлінських підходів до її модернізації з урахуванням сучасних соціально-економічних викликів. Акцентовано, що інноваційна інфраструктура забезпечує координацію взаємодії між органами влади, бізнесом, науковими установами та громадянським суспільством, формуючи модель "четверної спіралі" інноваційного розвитку. Проаналізовано структурні компоненти інноваційної інфраструктури, включаючи науково-дослідні установи, заклади вищої освіти, технопарки, інноваційні кластери, бізнес-інкубатори, венчурні фонди та центри трансферу технологій. Визначено, що така система взаємодії структурних компонентів інноваційної інфраструктури — від генерації знань у науково-освітньому середовищі до їх комерціалізації, фінансової підтримки та масштабування інноваційної діяльності забезпечує цілісність інноваційного циклу та підвищує адаптивність економіки до сучасних викликів. Особливу увагу приділено оцінці сучасного стану інноваційної інфраструктури України, виявленню основних проблем її розвитку, серед яких інституційна фрагментарність, недостатній рівень фінансування досліджень і розробок, слабка взаємодія між суб'єктами інноваційної діяльності та нерівномірність регіонального розвитку. Обґрунтовано, що в умовах воєнного стану, післявоєнного відновлення, структурної трансформації економіки та євроінтеграційних процесів інноваційна інфраструктура набуває стратегічного значення як інструмент забезпечення адаптаційної спроможності економіки та збереження науково-технологічного потенціалу. Доведено доцільність оцінювання рівня її розвитку на основі системи міжнародних і національних індикаторів, що відображають інституційну спроможність, інноваційну активність і фінансове забезпечення досліджень і розробок. Обґрунтовано, що подальший розвиток інноваційної інфраструктури потребує активізації державної політики, посилення фінансування інноваційної діяльності та впровадження ефективних механізмів публічного управління з урахуванням сучасних викликів. Розроблено рекомендації щодо вдосконалення розвитку інноваційної інфраструктури, що передбачає формування сприятливого інституційного середовища, розвиток фінансових інструментів підтримки інновацій, запровадження податкових стимулів, активізацію державно-приватного партнерства та залучення міжнародних ресурсів.

The article researches the features of innovative infrastructure, which is an important tool for implementing state and regional innovation policy. The main aspects of the development of innovative infrastructure in the context of modern global and national challenges are outlined, in particular economic instability, digital transformation, military risks and limited resource provision, which actualize the need to find effective mechanisms for ensuring sustainable economic growth on an innovative basis. It is substantiated that the abovementioned transformation processes determine the need for in-depth scientific understanding of the regularities of the functioning and development of innovative infrastructure as an object of public administration, as well as the development of effective management approaches to its modernization taking into account modern socio-economic challenges. It is emphasized that the innovation infrastructure ensures the coordination of interaction between government bodies, business, scientific institutions and civil society, forming a model of the "fourth spiral" of innovative development. The structural components of the innovation infrastructure are analyzed, including research institutions, higher education institutions, technology parks, innovation clusters, business incubators, venture funds and technology transfer centers. It is determined that such systemic interaction of the structural components of the innovation infrastructure — from the generation of knowledge in the scientific and educational environment to its commercialization, financial support and scaling of innovation activities — ensures the integrity of the innovation cycle and increases the adaptability of the economy to modern challenges. Special attention is paid to assessing the current state of the innovation infrastructure of Ukraine, identifying the main problems of its development, including institutional fragmentation, insufficient level of funding for research and development, weak interaction between innovation entities and uneven regional development. It is substantiated that in the conditions of martial law, post-war recovery, structural transformation of the economy and European integration processes, innovation infrastructure acquires strategic importance as a tool for ensuring the adaptive capacity of the economy and preserving scientific and technological potential. The feasibility of assessing the level of its development based on a system of international and national indicators reflecting institutional capacity, innovative activity and financial support for research and development is proved. It is substantiated that the further development of innovation infrastructure requires the intensification of state policy, strengthening the financing of innovation activities and the introduction of effective public management mechanisms taking into account modern challenges. Recommendations have been developed to improve the development of innovation infrastructure, which involves the formation of a favorable institutional environment, the development of financial instruments to support innovation, the introduction of tax incentives, the intensification of public-private partnership and the attraction of international resources.

Ключові слова: інноваційна інфраструктура, інноваційний розвиток; публічне управління, інноваційна політика, інноваційна діяльність, цифровізація, інноваційна система; інституційне забезпечення.

Key words: innovation infrastructure, innovation development; public administration, innovation policy, innovation activity, digitalization, innovation system; institutional support.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

У сучасних умовах економічної трансформації, прискорення науково-технологічного прогресу, цифровізації та зростання рівня невизначеності інноваційна інфраструктура набуває стратегічного значення як об'єкт і водночас інструмент публічного управління. Її функціонування визначає здатність держави та регіонів формувати конкурентні переваги, забезпечувати структурну модернізацію економіки й реалізовувати політику сталого розвитку. Обмеженість фінансових ресурсів, нерівномірність територіального розвитку, структурні диспропорції економіки, а також посилення зовнішніх і внутрішніх викликів зумовлюють потребу у пошуку ефективних механізмів забезпечення довгострокового економічного зростання на основі інновацій. Водночас недостатній рівень інсти-

туційної спроможності, слабка інтеграція науки, бізнесу та публічного сектору, а також фрагментарність інфраструктурного забезпечення інноваційних процесів істотно стримують реалізацію наявного науково-технологічного потенціалу. У цьому контексті розвиток інноваційної інфраструктури постає не лише як інструмент активізації інноваційної діяльності, а й як чинник підвищення стійкості соціально-економічних систем, здатних адаптуватися до кризових явищ, структурних змін та викликів невизначеності. Водночас, на практиці інноваційна інфраструктура часто функціонує фрагментарно, без належної координації між її елементами, що знижує результативність програм підтримки інновацій, ефективність комерціалізації результатів наукових досліджень і стримує інноваційну активність суб'єктів господарювання. Відтак, це зумовлює необхідність наукового осмислення закономірностей розвитку інноваційної інфраструктури як об'єкта публічного управління та обґрунтування управл-

інських механізмів її модернізації з урахуванням сучасних викликів.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

У сучасному науковому дискурсі розвиток інноваційної інфраструктури розглядається як важлива передумова стійкості національної інноваційної системи та економічного відновлення. У цьому контексті вагомий внесок зроблено Л. В. Олексенко, яка визначає її як ядро інноваційної системи, що охоплює інституції та механізми створення, трансферу й комерціалізації знань [3; 4]. О. І. Носовець і Л. О. Волощук акцентують на ролі інфраструктури у забезпеченні результативності інноваційної діяльності підприємств [2]. Представники інституційно-державницького підходу (Т. В. Писаренко, Т. К. Куранда, Н. Ю. Швед, Є. С. Тітасєвська) аналізують її через призму національного моніторингу та державної інноваційної політики [7]. Регіональний і виробничо-технологічний аспекти розвитку висвітлено у працях В. В. Фаталова та А. С. Слотюка [10], тоді як І. В. Борисов зосереджується на правових і регуляторних чинниках, зокрема в умовах цифровізації [1]. Водночас потребують подальшого наукового обґрунтування публічно-управлінські механізми розвитку інноваційної інфраструктури в контексті сучасних викликів.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Основною метою статті є визначення напрямів розвитку інноваційної інфраструктури як інструменту реагування на сучасні соціально-економічні виклики в умовах трансформації системи публічного управління, цифровізації, зростання ризиків та обмеженості ресурсів, а також обґрунтування управлінських механізмів підвищення її адаптивності та результативності.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

У межах сучасної парадигми публічного управління інноваційна інфраструктура виступає інструмен-

том реалізації державної та регіональної інноваційної політики. Вона забезпечує координацію взаємодії між органами влади, бізнесом, науковими установами та громадянським суспільством, формуючи модель "четверної спіралі" інноваційного розвитку.

Згідно із статтею 1 Закону України "Про інноваційну діяльність" інноваційна інфраструктура — сукупність підприємств, організацій, установ, їх об'єднань, асоціацій будь-якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (фінансові, консалтингові, маркетингові, інформаційно-комунікативні, юридичні, освітні тощо) [5]. При цьому, на думку Олексенко Л. В. інноваційну інфраструктуру можна визначити як організаційно-економічний комплекс, що безпосередньо забезпечує умови ефективної реалізації нововведень господарюючими суб'єктами [3, С. 108]. Враховуючи окреслені трактування вважаємо, що інноваційна інфраструктура є сукупністю інституційних, організаційних, фінансово-економічних та інформаційних елементів, що забезпечують створення, трансфер, комерціалізацію та поширення інновацій. Розвинена інноваційна інфраструктура підвищує здатність економічної системи до адаптації, забезпечує швидке впровадження нових технологій, сприяє диверсифікації економіки та формуванню конкурентних переваг. Вона виступає каталізатором трансформаційних процесів, дозволяючи ефективно реагувати на зовнішні та внутрішні виклики, мінімізувати ризики та створювати умови для довгострокового розвитку.

Ефективність функціонування інноваційної інфраструктури визначається якістю нормативно-правового забезпечення, наявністю фінансових стимулів, рівнем інституційної спроможності та цифровізації управлінських процесів.

У структурному вимірі інноваційна інфраструктура охоплює науково-дослідні установи, заклади вищої освіти, технопарки, наукові парки, бізнес-інкубатори, стартап-акселератори, центри трансферу технологій, венчурні фонди та цифрові платформи, інститути підтримки підприємництва та інноваційної діяльності (рис. 1).

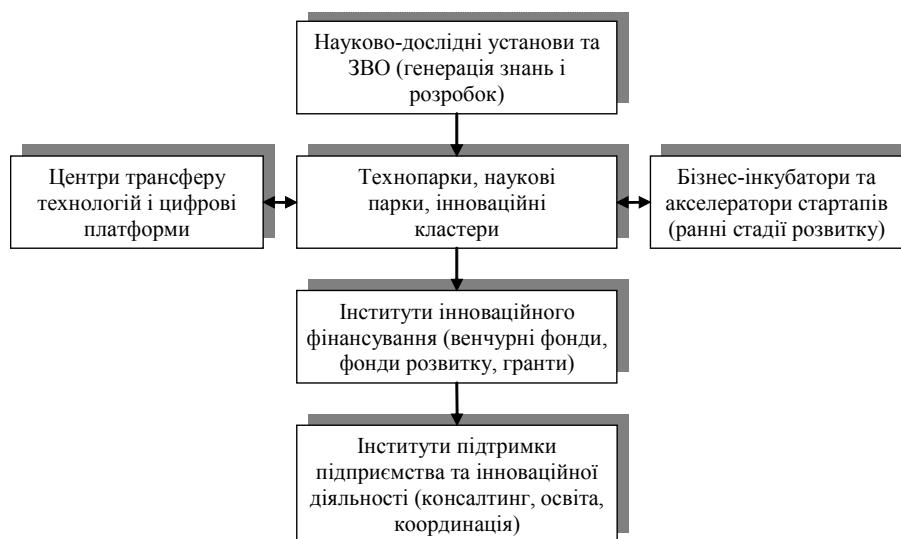

Рис. 1. Структурні компоненти інноваційної інфраструктури

Джерело: складено автором.

Така системна взаємодія структурних компонентів інноваційної інфраструктури — від генерації знань у науково-освітньому середовищі до їх комерціалізації, фінансової підтримки та масштабування інноваційної діяльності забезпечує цілісність інноваційного циклу та підвищує адаптивність економіки до сучасних викликів.

Науково-дослідні установи та університети виступають базовими елементами інноваційної інфраструктури, оскільки забезпечують генерацію нових знань, формування науково-технологічного потенціалу та підготовку висококваліфікованих кадрів. Саме в межах цих інституцій відбувається проведення фундаментальних і прикладних досліджень, результати яких стають основою для подальших інноваційних розробок та їх практичного впровадження в економіку.

Технопарки, наукові парки та інноваційні кластери виконують функцію інтеграційних платформ, що поєднують науковий сектор, бізнес та інвесторів. Вони створюють сприятливі умови для комерціалізації результатів досліджень, сприяють технологічному трансферу та формуванню синергії між учасниками інноваційного процесу. Кластерний підхід дозволяє підвищити конкурентоспроможність територій і галузей шляхом концентрації інноваційних ресурсів та спеціалізації.

Бізнес-інкубатори та акселератори стартапів відіграють ключову роль на початкових етапах інноваційної діяльності, забезпечуючи підтримку новостворених підприємств. Їх діяльність спрямована на зниження підприємницьких ризиків, надання консультаційної, освітньої та менторської підтримки, а також сприяння виходу інноваційних продуктів на ринок. У контексті сучасних викликів ці інститути є важливим інструментом стимулювання підприємницької ініціативи та розвитку креативної економіки.

Венчурні фонди та інститути інноваційного фінансування забезпечують фінансову основу інноваційної інфраструктури, акумулюючи інвестиційні ресурси для підтримки високоризикових, але перспективних проєктів. Їх функціонування сприяє активізації інноваційної діяльності, прискоренню впровадження нових технологій та зменшенню розриву між науковими розробками і їх комерційним використанням.

Центри трансферу технологій та цифрові платформи виконують посередницьку функцію між розробниками інновацій і потенційними споживачами. Вони забезпечують правовий, інформаційний та організаційний супровід передачі технологій, сприяють захисту прав інтелектуальної власності та підвищують доступність інноваційних рішень. Цифрові платформи, у свою чергу, розширюють можливості мережевої взаємодії та прискорюють обмін знаннями в умовах цифрової трансформації.

Інститути підтримки підприємництва та інноваційної діяльності формують сприятливе інституційне середовище для розвитку інновацій. Їх діяльність охоплює реалізацію програм стимулювання інновацій, надання інформаційно-консультаційних послуг, підтримку малого і середнього бізнесу, а також сприяння розвитку публічно-приватного партнерства. Саме ці інститути забезпечують узгодження державної політики з потребами інноваційного сектору.

Водночас, актуальні трансформаційні процеси формують низку викликів, які безпосередньо впли-

вають на стан та динаміку розвитку інноваційної інфраструктури. Відтак, розвиток інноваційної інфраструктури відбувається в умовах впливу низки взаємопов'язаних викликів:

- цифровізація економіки зумовлює необхідність формування цифрових інноваційних платформ, розвитку технологій штучного інтелекту, великих даних та автоматизації процесів управління інноваціями;

- глобальні кризові явища та зростання невизначеності підвищують вимоги до стійкості інноваційних екосистем і їх здатності швидко адаптуватися до змін зовнішнього середовища;

- геополітична нестабільність та воєнні ризики, що призводять до руйнування інфраструктурних об'єктів і відтоку людського капіталу;

- зростання значення "зелених" та соціально орієнтованих інновацій, що вимагає переорієнтації інфраструктурних елементів на підтримку сталого розвитку та екологічної модернізації економіки.

Сучасні виклики мають комплексний вплив на інноваційну інфраструктуру України, зокрема: воєнні дії призвели до фізичного знищення або переміщення частини наукових і інноваційних об'єктів; міграція кадрів зумовила втрату частини наукового та підприємницького потенціалу; скорочення інвестицій обмежило розвиток венчурного фінансування. Водночас ці виклики стимулювали попит на інновації у сферах: оборонних технологій; кібербезпеки; телемедицини та реабілітації; енергетичної автономії; цифрового публічного управління.

У 2024 р. із загальної кількості об'єктів інноваційної інфраструктури України (558 од.) найбільшу частку становили індустриальні парки і центри інновацій та трансферу технологій — 17,9 % та 13,4 % відповідно. Аналіз темпів зростання кількості об'єктів інноваційної інфраструктури у 2024 р. в порівнянні з попереднім роком демонстрував збільшення їх загальної кількості на 129 одиниць. Протягом досліджуваного періоду вдвічі збільшилася кількість інноваційних технологічних платформ та інноваційних хабів, а також з'явилося багато нових інноваційних кластерів (26 од.), стартап-шкіл (21 од.), центрів інтелектуальної власності (20 од.) та технологічних парків (14 од.) (табл. 1).

Таблиця 1. Темпи зростання кількості об'єктів інноваційної інфраструктури України у 2023—2024 роках

№ з/п	Елементи інноваційної інфраструктури	2023		2024		Темп зростання 2024/2023, %
		од.	%	од.	%	
1.	Індустриальні парки	74	17,1	100	17,9	135,1
2.	Інноваційні бізнес-інкубатори та акселератори	67	15,5	49	8,8	73,1
3.	Інноваційні кластери	29	6,7	55	9,9	189,7
4.	Інноваційні парки	7	1,6	4	0,7	57,1
5.	Інноваційні технологічні платформи	9	2,1	22	3,9	244,4
6.	Інноваційні хаби	22	5,1	51	9,1	231,8
7.	Наукові парки	30	6,9	35	6,3	116,7
8.	Стартап-школи	24	5,5	45	8,1	187,5
9.	Технологічні парки	18	4,2	32	5,7	177,8
10.	Центри інновацій та трансферу технологій	61	14,1	75	13,4	123,0
11.	Центри інтелектуальної власності	24	5,5	44	7,9	183,3
12.	Центри підтримки технологій та інновацій (TISC)	37	8,5	46	8,2	124,3
13.	Кластери УКА	31	7,2	-	-	-
	Всього:	433	100,0	558	100,0	128,9

Джерело: складено за даними [9].

Для України розвиток інноваційної інфраструктури набуває особливого значення в умовах воєнного стану, післявоєнного відновлення, структурної перебудови економіки та інтеграції до Європейського Союзу. У таких умовах інноваційна інфраструктура виступає не лише інструментом довгострокового розвитку, а й механізмом адаптації та відновлення, забезпечуючи збереження науково-технологічного потенціалу та підтримку інноваційної активності економіки.

Розвиток інноваційної інфраструктури в контексті реагування на сучасні виклики є стратегічним пріоритетом соціально-економічної політики. Його ефективність визначається рівнем інституційної узгодженості, фінансового забезпечення, цифрової зрілості та орієнтації на стійкий розвиток. Формування цілісної та адаптивної інноваційної інфраструктури створює передумови для підвищення конкурентоспроможності економіки, зміцнення соціальної стійкості та забезпечення інноваційного зростання в довгостроковій перспективі.

Рівень розвитку інноваційної інфраструктури України доцільно оцінювати через систему міжнародних і національних індикаторів, які відображають інституційну спроможність, інноваційну активність та фінансове забезпечення досліджень і розробок. За даними Світового банку (World Development Indicators) динаміка витрат на дослідження та розробки у ВВП України упродовж 2015—2023 рр. характеризується стійкою низхідною тенденцією: з 0,5 % ВВП у 2015 році до близько 0,33 % у 2023 році (рис. 2).

Це критично низький рівень для стабільного відтворення інноваційної інфраструктури (лабораторій, інжинірингових центрів, трансферу технологій, прикладних розробок). Особливо помітне скорочення відбулося після 2020 року, що зумовлено як макроекономічною нестабільністю, так і впливом воєнних факторів на бюджетну структуру держави.

Рівень витрат на дослідження і розробки є базовим індикатором інноваційної спроможності держави. В Україні упродовж останніх років частка витрат на дослідження і розробки у ВВП становить близько 0,3—0,4 %, а середній показник країн ЄС перевищує 2 % ВВП. Це один із основних індикаторів інноваційного розвитку держави. Чим вищий показник, тим активніше країна інвестує в науку, вищий потенціал технологічної модернізації та більша конкурентоспроможність економіки.

Порівняльний аналіз із середнім показником Європейського Союзу (2,24 % ВВП у 2024 р.) засвідчує наявність системного інвестиційного розриву, який перевищує 1,9 процентного пункту [11]. У співставленні з країнами-лідерами ЄС (3 % і більше) масштаб відставання сягає майже 3 процентних пунктів, що свідчить про істотне обмеження інноваційного потенціалу національної економіки (табл. 2).

Низька частка витрат на дослідження та розробки у структурі ВВП зумовлює:

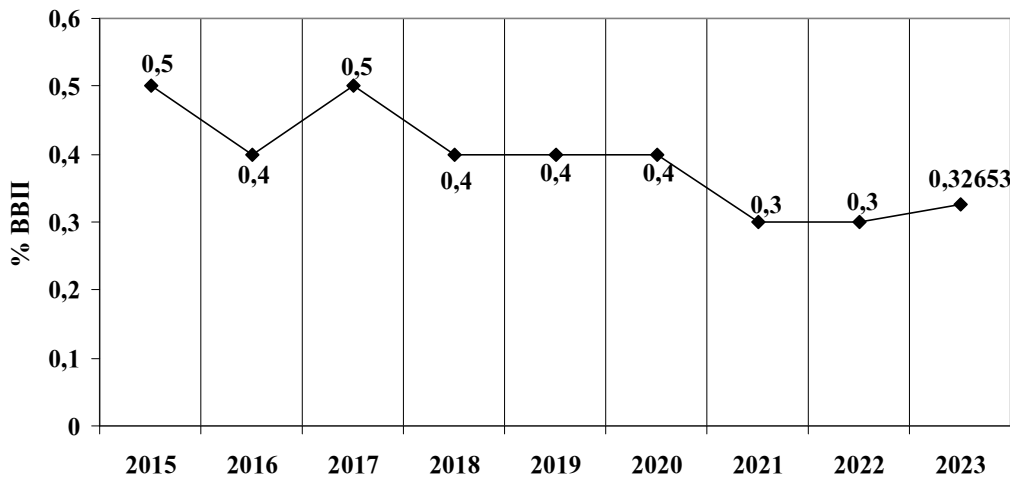

Рис. 2. Динаміка витрат на дослідження та розробки в Україні (% ВВП) упродовж 2015—2023 років

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [12].

Таблиця 2. Рівень витрат на дослідження і розробки у країнах-лідерах ЄС в 2024 році (% ВВП)

Країни – лідери ЄС	Показник	Країни – лідери ЄС	Показник	Країни – лідери ЄС	Показник
Швеція	3.57	Чехія	1.83	Литва	1.05
Бельгія	3.36	Ірландія	1.81	Хорватія	1.04
Австрія	3.26	Італія	1.67	Люксембург	0.99
Фінляндія	3.22	Іспанія	1.49	Словаччина	0.98
Німеччина	3.13	Португалія	1.47	Латвія	0.92
Данія	3.01	Естонія	1.33	Болгарія	0.77
Нідерланди	2.29	Греція	1.32	Кіпр	0.65
Франція	2.18	Угорщина	1.27	Мальта	0.51
Словенія	2.11	Польща	1.06	Румунія	0.46

Джерело: складено за даними [8].

- зниження конкурентоспроможності високотехнологічних секторів;
- обмежені можливості технологічної модернізації аграрного та промислового виробництва;
- зростання залежності від імпортованих технологій;
- уповільнення формування національної інноваційної екосистеми.

Відтак, для скорочення структурного розриву з ЄС Україні необхідне поетапне доведення фінансування досліджень до щонайменше 1—1,5 % ВВП у середньостроковій перспективі як мінімальної умови переходу до інноваційно орієнтованої моделі економічного розвитку. Разом з тим, основними особливостями фінансування досліджень та розробок в Україні є: домінування державного сектору у структурі витрат; обмежена участь приватного бізнесу; скорочення фінансування прикладних досліджень у воєнний період. Такі диспропорції стримують розвиток інноваційної інфраструктури, зокрема технопарків, центрів трансферу технологій та корпоративних R&D-центрів.

Попри кризові умови, Україна зберігає відносно високу стартап-активність, особливо у сфері ІТ, оборонних, медичних та цифрових рішень. Кількісні характеристики включають: тисячі активних стартапів, значна частина яких орієнтована на глобальні ринки; концентрацію стартап-екосистем у великих міських агломераціях; зростання ролі акселераторів, бізнес-інкубаторів і міжнародних програм підтримки. Разом із тим, нерівномірність регіонального розвитку інноваційної інфраструктури призводить до концентрації стартап-активності в обмеженій кількості регіонів, що поглиблює територіальні диспропорції.

Сучасний етап розвитку економіки України характеризується необхідністю прискореного переходу до інноваційної моделі зростання, що зумовлює потребу у вдосконаленні національної інноваційної інфраструктури. В умовах воєнних загроз, глобальної технологічної конкуренції та євроінтеграційних процесів важливим є формування стійкої та адаптивної інноваційної екосистеми.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Вдосконалення розвитку інноваційної інфраструктури в контексті реагування на сучасні виклики потребує комплексного підходу. Відтак, ґрунтуючись на результатах дослідження пропонуємо наступні напрями вдосконалення розвитку інноваційної інфраструктури, зокрема: формування сприятливого інституційного середовища, що передбачає вдосконалення нормативно-правової бази та механізмів державної підтримки інновацій; розвиток фінансових інструментів, зокрема венчурного фінансування, грантових програм та державно-приватного партнерства, що дозволить знизити фінансові бар'єри для впровадження інновацій та активізувати участь приватного сектору; впровадження податкових стимулів для інноваційно активних підприємств, а також залучення міжнародної фінансової та донорської допомоги для підтримки стартапів і науково-дослідних проєктів; цифровізація інноваційної інфраструктури, яка забезпечує ефективний обмін знаннями,

доступ до глобальних інноваційних мереж та підвищує гнучкість інфраструктурних елементів; розвиток цифрових платформ взаємодії між наукою, бізнесом і державою, створення електронних сервісів підтримки інноваційної діяльності, а також впровадження інструментів відкритих даних, що сприятиме зменшенню транзакційних витрат і розширенню доступу до інноваційних ресурсів; активізація механізмів трансферу технологій, розвитку університетських стартап-центрів, інкубаторів та акселераторів, а також стимулювання участі бізнесу у фінансуванні прикладних досліджень; стимулювання розвитку регіональних інноваційних екосистем з урахуванням їх спеціалізації та потенціалу а саме: створення інноваційних кластерів з урахуванням спеціалізації регіонів, розвиток індустріальних і технологічних парків, а також інтеграція регіональних ініціатив у загальнонаціональну інноваційну стратегію; поглиблення міжнародного співробітництва у сфері інновацій, а саме: участь України в європейських і глобальних дослідницьких програмах, розвиток транснаціональних інноваційних проєктів та залучення іноземних інвестицій, що сприятимуть підвищенню технологічного рівня національної економіки та зміцненню інноваційної інфраструктури.

Таким чином, вдосконалення розвитку інноваційної інфраструктури є необхідною умовою ефективного реагування на сучасні виклики та забезпечення інноваційно орієнтованого зростання. Реалізація комплексних заходів, що охоплюють інституційні, фінансові, цифрові, регіональні та міжнародні аспекти створить передумови для підвищення інноваційної спроможності країни та її адаптації до сучасних викликів і сприятиме підвищенню адаптивності економіки, активізації інноваційної діяльності та формуванню стійкої конкурентної позиції у глобальному середовищі.

Література:

1. Борисов І.В. Перспективи розвитку інноваційної інфраструктури країни в умовах індустрії 4.0. *Право та інновації*, 2022, № 3 (39), С. 23—29.
2. Носовець О.І., Волощук Л.О. Місце інноваційної інфраструктури у визначенні результатів інноваційної діяльності. *Проблеми економіки*, 2019, № 3 (41). URL: <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2019-3-123-132>
3. Олексенко Л. В. Розвиток інфраструктури національної інноваційної системи. *Економічний вісник Донбасу*. 2021. № 1 (63). С. 108—122.
4. Олексенко Л.В. Інноваційна інфраструктура як чинник активізації інноваційної діяльності у провідних країнах світу. *Управління економікою: теорія та практика*, 2020. С. 223—242. URL: <https://doi.org/10.37405/2221-1187.2020.223-242>
5. Про інноваційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 № 40-IV. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.
6. Про схвалення Стратегії цифрового розвитку інноваційної діяльності України на період до 2030 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 31.12.2024 р. № 1351-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1%80#top>
7. Стан інноваційної інфраструктури України: Аналітична довідка / Т.В. Писаренко, Т.К. Куранда, Н.Ю. Швед, Є.С. Тітаєвська. К.: УкрІНТЕІ, 2025. 30 с.

8. Eurostat. Gross domestic expenditure on R&D (GERD) by sector of performance and source of funds / European Commission. 2025. URL: https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/rd_e_gerdtot/default/table (дата звернення: 10.02.2026).

9. Офіційний сайт УкрНОІВІ. URL: <https://nipo.gov.ua/innovatsijni-mapy/>

10. Фаталов, В. В, Слотюк, А. С. Рекомендації щодо розвитку інноваційної інфраструктури регіону з метою підвищення ефективності її функціонування. Підприємство та інновації, № 35, 2025. С. 136—142. <https://doi.org/10.32782/2415-3583/35.40>

11. WIPO. Global Innovation Index 2024. Geneva: World Intellectual Property Organization, 2024. DOI: <https://doi.org/10.34667/tind.46596>

12. World Bank. World Development Indicators: Research and development expenditure (% of GDP) (Ukraine). URL: <https://data.worldbank.org/indicator/GB.XPD.RSDV.GD.ZS?locations=UA> (accessed: 12.02.2026).

References:

1. Borysov, I.V. (2022), "Prospects for the development of the country's innovation infrastructure in the context of Industry 4.0", Law and Innovation, vol. 3 (39), pp. 23—26.

2. Nosovets, O.I. and Voloshchuk, L.O. (2019), "The place of innovation infrastructure in determining the results of innovation activity", Problems of economy, [Online], vol. 3 (41). <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2019-3-123-132>.

3. Oleksenko, L. V. (2021), "Development of the infrastructure of the national innovation system", Economic Bulletin of Donbass, vol. 1 (63), pp. 108—122.

4. Oleksenko, L. V. (2020), "Innovative infrastructure as a factor in activating innovative activity in leading countries of the world", Economic management: theory and practice, [Online]. <https://doi.org/10.37405/2221-1187.2020.223-242>.

5. The Verkhovna Rada of Ukraine (2002), Law of Ukraine "About innovation activities", available at: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/40-15> (Accessed 21 Dec. 2025).

6. Cabinet of Ministers of Ukraine (2024), Order "On approval of the Strategy for the Digital Development of Innovative Activity of Ukraine for the period until 2030", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1%80#top> (Accessed 5 Feb. 2026).

7. Pysarenko, T.V., Kuranda, T.K., Shved, N.Iu. and Titaievska, Ye.S. (2025), Stan innovatsiinoi infrastruktury Ukrainy [The State of Ukraine's Innovation Infrastructure], UkrINTEI, Kyiv, Ukraine.

8. European Commission (2025), Statistical information "Gross domestic expenditure on R&D (GERD) by sector of performance and source of funds", available at: https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/rd_e_gerdtot/default/table (Accessed 10 Feb. 2026).

9. The official site of UkrNOIVI (2026), available at: <https://nipo.gov.ua/innovatsijni-mapy/> (Accessed 20 Jan 2026).

10. Fatalov, V.V and Slotiuk, A. S. (2025), "Recommendations for the development of the region's innovation infrastructure in order to increase the efficiency of its functioning", Entrepreneurship and Innovation, vol. 35, pp. 136—142.

11. The official site of World Intellectual Property Organization (2024), "Global Innovation Index 2024", available at: <https://doi.org/10.34667/tind.46596> (Accessed 5 Jan 2026).

12. The official site of World Bank (2026), "World Development Indicators: Research and development expenditure (% of GDP) (Ukraine)", available at: <https://data.worldbank.org/indicator/GB.XPD.RSDV.-GD.ZS?locations=UA> (Accessed 12 Feb. 2026).

Отримано редакцією журналу / Received: 02. 03.26

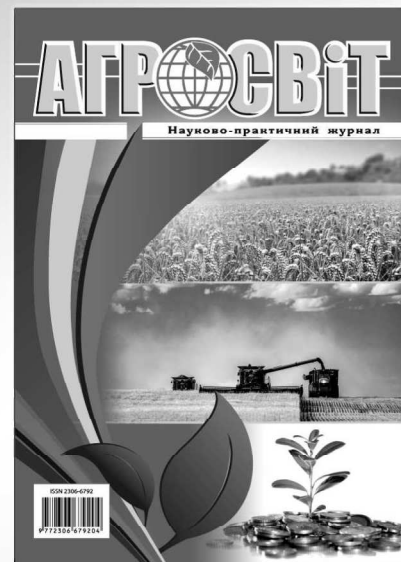
Процеженовано / Revised: 09. 03.26

Схвалено до друку / Accepted: 17.03.26

АГРОСВІТ

<https://nauka.com.ua>

Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292